

No jak by asi tak šel, vážení. Tak jak je u vižly běžné - prostě cvalem. My vižly časem prolítáváme. Navíc to byl rok velmi intenzivní a plný změn. Ponejprv jsem změnila to

bydliště a sžívala se s novou smečkou. To už víte. Učila jsem se a taky naučila spoustu nových věcí, které jsem neznala. Některý mě bavily, některý úplně ne. Ale protože jednak jsem velmi přizpůsobivá dáma a druhak mám moc ráda pánčičku a dělám ve své podstatě všechno pro ni, tak... no tak jsem to prostě vzala za svý.

Bubi a Aischa na výletě

Vzala jsem to všechno, jak to leží a běží. I novýho kámoše. Jenže ten mi v momentě, kdy jsem si ho už začínala stahovat na svou stranu, jednoho dne odešel a už se nikdy nevrátil. Já jsem z útulku zvyklá, že pejsci přicházejí a odcházejí. Ale pánčička asi ne. Byla moc smutná. Ale hrozně moc. Tak moc, že nikoho nechtěla. Snažila jsem se k ní probourat tak, jak to umím. S vervou Matky všech buldozerů, jak mi říkávají.

Ale na tuhle bolest to byl i tak slabý kalibr. Byla se mnou, hladila mě, hrála si se mnou, ale... nebyla tu. A pořád jen brečela. Musela jsem se hodně snažit, aby nebyla pořád tak smutná. Mezitím přišel zvláštní čas - doma všechno vonělo, pánčička vyndávala z trouby voňavý dobroty, sem-tam mi dala ochutnat. V pokoji stál stromek, na něm cingrdlata a svítil. Občas jsem se na něj šla podívat.

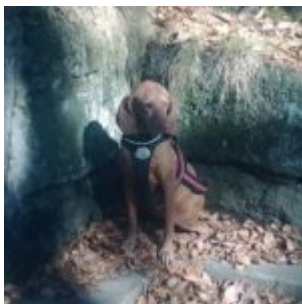
Pak jeden večer bylo v tom pokoji rušno, fšící i s Babinou furt chodili sem a tam a nikdo ale zároveň jakoby do toho pokoje nesměl. Ani já, ale to neva, hlavně že byla dobrá večere - mňam! Jako pánčička umí vařit, to se teda musí nechat, co za flákoty ona umí do misky vykouzlit, ale ten večer se vycajchovala. Kuřecí prsíčka voňavý, k tomu zeleninka, mooc dobrý to bylo. I nášup jsem dostala.

A pak jsme najednou k tomu stromku mohli a! Byla tam spooooooousta balíčků, krabiček, mašliček. A to se mi líbilo moc, chtěla jsem bordelařit, to mě baví. Enemže prej jako všeho s mírou. Sáhli do hromady a podali mi balíček. Prej to radši podaj voni, já se svou buldozeří povahou bych to všechno prej radostně zadupala do země. No a takhle jsem dostala hodně moc takovejch balíčků. Třeba plyšová krysa byla v jednom! Supr věc, urvala sem jí vocas a nohu, než byste řekli švec. S urvanou nohou neuteče, nechala jsem ji ležet a mastila pro další balíček. Kostéčka žužlací tam byla. Výýýborně, vožužlám, pochroupu. To už si nikdo neveme, to tam můžu nechat ležet a hrnula jsem se pro další.

Voni ale taky že prej mají nějakej ten balíček. A chtěj si ho rozbalit. A to sem zase chtěla vidět, jsem prej hrozně zvědavá tetka. No a takhle jsme si tam rozbalovali a trhali balíčky a jásali. Až jsem se z toho **veselí** celá unavila a pak spala jako dudek.

Což bylo jen dobře, protože v tuhle dobu byli všichni pořád doma a jezdilo se na výlety - hodně s kámoškou Aischou. Docela jsme se skámošily v té době. Začaly se navzájem i vítat a jezdíme v jednom kufru. Škoda jen, že to takhle nemůže být nafurt, že musíte vy lidijové chodit do tý práce. Naštěstí ale to netrvalo zas tak dlouho a já jela na svou první opravdickou dovolenou. Vůbec jsem netůchala, co na mě čeká. O čem to bude.

Jeli jsme dlouho, mnohem dýl než na chalupu. Když jsme zastavili, vítali nás nějakí lidé a dva kluci. A byli fšichni chvíli smutní. Prej taky znali Hošíčka. Pak jsme dostali klíče a šli se ubytovat. Pěkný to tam měli. Líbilo se mi to tam. A jak teprv ráno se mi líbilo. Vyrázili jsme všichni ven. Do luk a lesů. Ty jo! Taková lítačka! Takovejch novejch věcí, vůní, všeho. Víte - to si často vy lidijové neuvědomujete - pro nás pséky je moc fajn, když můžem poznávat nepoznané, vyrazit někam, kde jsme ještě nebyli a zažívat něco, co jsme ještě nezažili.

Půvab sám

Každej, každičkej den jsme s páníkem ráno vstali a došli spolu do krámku pro vynikající

housky. Taky jsem vždycky kus dostala za to, že jdu s ním a hezky čekám u krámku. Pak jsme vyráběli snídani. Když vstala pánčička, vyrobila snídani mně. A potom! Potom se pokaždý vyrazilo na výlet nějakéj. A vždycky novej, někam jinam. Byla jsem nadšena. A lítala jak... no jak podervaná, jak říká pánčička moje. Nevim, co to je podervaná, ale je to úžasnej pocit. A myslim, že to stejný si myslela i pánčička, protože pokaždý, když se na mě dívala, měla spokojený voči a úsměv. Páník mě občas zlobil - když našel sníh, házel mi koule, jenže se dycky rozbily - když jsem je včas nechytla a nesežrala. Ale to nám kazila pánčička, páč furt vykřikovala, že je páník to... no nerozumnej, páč jsem starší pejsek a neměla bych si koledovat o žaludeční potíže. Ale kdo by ji bral vážně? No my dva určitě ne.

Jeden den jsme dali megavýlet. Dobyta jsem tehdy svou první tisícovku! Vyrazili jsme totiž na Jizerku, nejstudenější místo v těchhle horách. Ten den mi radši dala pánčička mou bundičku, kterou mi na zimu pořídila. Páč jsem sice už dosti otužilá, ale na druhou stranu, taky mám svůj věk a mám ráda teplo. A pánčička chce, abych měla svůj komfort (mno, tak moc asi zase ale na ten komfort nehledí, když mě nekrmí tak, jak bych si já představovala, když budem o komfortu mluvit teda, jo?). Štrádovala jsem si to prostorem, výzkumničila a držela poměrně ostrý tempo. A zatímco pánčička ke konci toho měla plný brejličky (který ani nemá), tak já si to fordila nezměněnou rychlostí stále vpřed. Poslední úsek už mi vyloženě nestačila, chá. Prej že jsem starej pejsek. Skorem dvacku jsem takhle proběhla.

Je pravda, že pak v hospodě po vdechnutí nezbytné tatranky jsem upadla do bezvědomí a chrápala nahlas pod stolem. Neměla jsem sílu ani žebrat. Přemístila jsem se do auta, nechala se odvézt k penzionu a slastně se zavrtala do pelechu. A zatímco ráno pánčička skuhrala, já jsem byla svěží jak jarní vánek. Pche, ona je prt skautka. Užívali jsme si to tam fšící moc. I pánčička, která si s sebou prej ani jakýsi prkna nevzala, protože by nebylo jak jezdit. Tak chodila.

Hodina dějepravy

Jeden den jsme si dali takovej jen malej výletík, došli na louku a bylo tak krásně, že jsme se tam usalašili. Voni svlíkli bundy a sedli si na ně, já jsem poletovala po okolí a nakonec jsme hráli s páníkem hru s názvem „Ztratil jsem vodítko, najdi ho Bubitko!“ Vzal vždycky vodítko a někam ho mrsknul a já utikalaaaa a přinesla mu ho. Byl rozradostněn, jak nám to jde. Vždycky než hodil, musela jsem si sednout, von mi vykládal a pánčička se smála, že jsme jak profesor a studentka přírodovědy na vycházce, páč já pozorně poslouchala. Mám ráda, když se mi vypráví. Cokoliv. Můžete mi předčítat klidně i z lékařských knih, hlavně, že je na mne mluveno. Inu jsem ženská.

Mno, během té své první dovolené s tatrankovým rituálem, který jsem zdědila po Hošíčkovi, jsem se naučila jednu věc. Jak vidím někde vývěsní štít - už tam mířím. Protože co? Protože tam se dá koupit tatranka. A ta mi chutná moc. Jsem totiž dost na sladký. Takže tohle bylo další pozitivum dovolený. Líbilo se mi to moc a těšila jsem se, že si to zas někdy zopákneme. Než na to došlo, došlo ještě k něčemu úplně jinému. Jeli jsme párkrát na výlet - pořád jezdíme na výlety, miluju to.

Některý výlety jsou takový zvláštní - jako ten, kdy jsem viděla spoustu neznámých zvířat. To bylo dobrý, bylo na co koukat a... možná by i bývalo bylo co lovit, ale pak jsem si to rozmyslela. Ono taky není divu. Protože jdete, vidíte podivnýho tvora - tak jako velikost kočky, no a to by mohla být zábavička, takže tam zamíříte s výrazem „Tebe já si ulo... a ne, ne, neulovim, je vás najednou nějak moc, mááuuctičkaválenpajňštus!“ a mastíte radši pryč, páč je tam najednou místo jedný potenciální oběti tlupa útočníků. Sssst prej surikaty nějaký! To už mi teda ten lev přišel lepčí! Byl zajímavější. I když divně smrděl teda, to jako jo. Nebyla jsem si jistá, jestli to je kočka nebo neni, aby mě nakonec nesežral von místo já jeho. Drzej na to byl dost, jednu chvíli na mě jukal zpoza rohu.

Co ty jsi za divnou kočku?

A tak jsme jednou, krátce poté, co jsem slavila svoje první narožky v novém doma

(mimochodem, moc dobrej dortik jsem dostala), jeli na další z výletů. Nejdřív jsem zůstala v autě a pak, když si pro mě přišli, šli jsme ven s cizí psí smečkou. To bylo dobrý, líтали jsme po loukách fšící a pánčička na mě byla pyšná, jak jsem poslušná. Jednou byla ale změna. Když pro mě přišli, nepřišli dospělí psi, ale přinesli malou zrzavou Štoudev, co na mě kulila voči a byla celá hyn. Očuchala jsem si Štoudev a vyhodnotila ji jako velmi nezajímavou věc. Jenže to jsem asi neměla dělat.

Netušila jsem, co na mě ušili. Teda takhle, voni to na mě neušili. Von to totiž hlavně páník ušil na pánčičku. Nemohl se prej už koukat, jak moc a moc je smutná. Ona pokaždý, když jsme tam jeli, říkala, že ještě asi nechce - co nechce, neřekla. A když se zas jelo zpátky, tak zas, že jí to nic neříká. Co jí nic neříká, to nesdělila. Jen říkala, že to bude jeho. Jako páníka. Že se prej to vždycky řídilo podle ní, tak ať je taky jednou po jeho, když tak chce. Ten se zubil a mocně příkyvoval. Ještě jsem nikdy neviděla, že by se někdo těšil na Štoudev. On ale evidentně jo.

Páč nakonec Štoudev vzali, já nastoupila do kufru, páník dal Štoudev pánčičce na klín, rozloučili se a jelo se. Štoudev začla řvát a rvát se pryč. Po půlhodině už měla Štoudev i nové jméno. Pánčička jí říkala Drápalík a vypadala, jak když se rvala s tygrem. Štoudev dělala maximum pro to, aby opustila společný prostory a mohla se vydat nazpátek. Pánčička jí vysvětlovala, že se nemusí bát, že u nás jí taky bude dobře, ať není moc smutná. Já jsem si vzadu zatím meldovala nad tím, jak dlouho u nás Štoudev zůstane a že by vůbec nevadilo, kdyby ty společný prostory opustila. Jsem ještě netušila, co na mě čeká. Že se Štoudev u nás zabydlí natrvalo!!!

Co je to za štoudev, proboha...

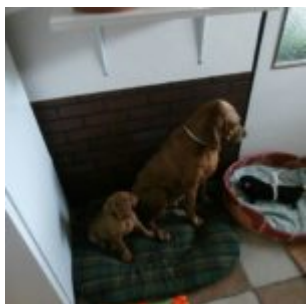
Byla jsem ze Štoudve znechucená, pokaždý, když jsem se podívala tím směrem, chtělo se mi i kolikrát zvracet. Nejhorší bylo, že Štoudev vůbec nedbala mé nechuti se družít. Zcela bez skurpulí se nasáčkovala ke mně!!! na pelíšek a s výrazem „Pani, budu u vás bydlet, chceš?“

se na mě namáčkla a už se nehla!!! Fuj, hnus. A odpornost. Nechtěla jsem o tom ani slyšet, natož se na to koukat. A Štoudev se nenechala odbýt. Dost mě to mrzelo, tohle moje utrpení.

Ale musím po pravdě uznat, že pánici se snažili (a snaží) mi to příkoří vynahradit. Nakonec se proti mě spiknul i osud. Vzhledem k tomu, že jsem krátce před příchodem Štoudev sháněla manžela ke svarbě, dostavila se nedlouho po štoudvepříchodu malá hormonální bouře, kterážto způsobila, že jsem jednoho dne Štoudev prostě pod vlivem hormonů adoptovala. Nemohla jsem se zkrátka dívat na to, jak vo sebe nepečuje. A taky - jak říkám, Štoudev byla velmi neodbytná a vtěrná. Takže jsem ho - Štoudev je totiž klučík - trochu začla pucovat, páč se dobytek ani nemyl, a i ho trochu vychovávat.

A řekla sem si ale, že se trochek pomstim. A tak první, co jsem ho naučila, bylo žebnat! To maj za to. Kdyby si tuten krok vzdupstili, mohli mít jen jednoho žebavýho psa (a já víc jídla), takhle mají dva, tak ať si to pořádně užijou. Taky jsem Štoudev vyučila bojovému umění, ale to se mi vymklo kapek kontrole. Měla jsem ho spíš vzít pod krkem a pořádně s ním zatřepat. Protože nabył dojmů, že je šaolinskej bojovník minimálně a... ze mě si udělal tréninkovou pomůcku a rval mě za živa.

A bohužel mu to zůstalo doteď, kdy už se naše síly vyrovnaly a on mě dorostl. Já jsem teď v nevýhodě krzevá ty moje zadní nožky. Za tu dobu a díky spoustě pohybu co mám, už našťestí stačily dobře zesílit, ale rozhodně na tom nejsem tak dobře jako on. Když do mě vlítne plnou silou, porazí mě. Naštěstí jak pánčička, tak páník maximálně dbají na to, aby si moc nevyskakoval.

Tak s tímhle nechci mít nic společnýho, ble

Nejhorší to vždycky bylo, když se šlo domů z venku. Jedno jestli velká procházka, malá procházka, nebo jen čůrací vyběhnutí. Vždycky, vždycky ten malej rabiják zaútočil. Nejdřív vždy vyběhnul na podestu u baráku - to jsme zvyknutý, že kdo je první na podestě, je

odměňovaný. Pánčička je vždycky poslední, ta nedostane nic, ale my se tam řítíme jak o závod, abychom si vysoutěžili tu dobrotu. No a po dobrotě vždycky nastal tanec svatýho Vítečka. Do Štoudve vjel ďas a zaútočil. Navíc s patřičným řevem. Pověsil se na můj pověstný lalok a bojoval.

Zkoušeli jste někdy někoho sundat z laloku, když musíte mít všechny čtyři tlapky na zemi? NEJDE TO! No naštěstí pánčička vždycky zasáhla a pak přišla s fintou Fň. Vytáhla vždycky z kapsy přetahovadlo. A přetahovadlo je pro Štoudev jako magnet, okamžitě pustil lalok a zahlodnul se do přetahovadla a mocně začal bojovat s pánčičkou. A já si mohla v klidu odběhnout po schodech k bytu, aniž by mě někdo cestou 400x zabil. Přetahovadlo = moje záchrana. Má ho pánčička s sebou furt. A když ne, zamává vodítkem a nechá Štoudev zahlodnout do vodítka.

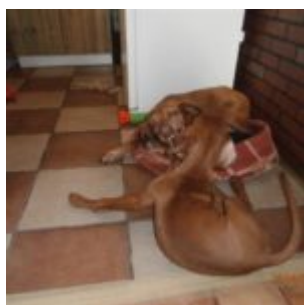
Někdy mám ale i já chuť do válečných bojůvek a to pak lítá všechno vzduchem. Jako tuhle. Rozblbla mě pánčička hrou na lov myši v pelechu. To se vezme jedna lidská ruka, strčí se pod pelech a tam hraboší. A vy ji lovíte. No věřte, že jsem dost nemilosrdná a víc než rychlá. Pánčička má adrenalin. No a já pak taky, takže jsem pak vlítla na Štoudev a začala ho radostně masakérovat. Rázem byl ze Štoudve Blažej, protože byl blažen, že se budeme řezat. Nešetřila jsem ho ani trochu. Pánčička volala jen: „Jooo, Bubíí zabhooooo! Kousni, kousni ho, ukousni mu nožičkúúú!“ Bojovala jsem jako lvice, Štoudev chroptěl blahem.

Někdy jsem i ráda, že tu je. Třebas takhle v podvečer, když ležíme na pelechu a on je zcela vzácně klidnej a ňufá mi hlavu a meje oči a vyjadřuje úctu a pokoru. Což bohužel není moc často, jinak mě nebere vůbec vážně, protože jsem na něj moc hodná. Leč jsem už taková, no. A páč jsem ta hodná, tak i pomáhám pánčičce s výchovou. Jdu mu příkladem. Když se zavolá, jsem zpravidla první, kdo je nastoupenej (páč vono víte co... to maso v tý kapse... nechte si to ujít, nejsem přece pitomá). Taky s „lehni“ jsem pánčičce pomáhala (a že lehni teda moc ráda jako nemám, to se přiznám). Ale hlavně prej pánčičce pomáhám tím, že je na mě spolehnutí. A to teda je, to si pište, pořád si jí hlídám. Pořád.

No... dobře, dobře, tak úplně pořád ne, to bylo ale jen výjimečně tuhle, že to tak úplně nevyšlo. A to ji právě přivedlo do zmatkůch, neb není zvyknutá. Páč sbírala Štoudveodpad a zjistila, že tam je jen jeden zrzavec. Zcela pochopitelně z ní vyskočilo: „Kde zas ten malej smeták je, přetrhnuhovejpůl! ŠtááájneEE?!“ No a Štoudev jí skočil do gezichtu. Pánčička

myslela ponejprv, že blbě vidí asi, protože viděla teda Štoudev a neviděla mě. Která jsem jí vždy za zadnicí.

I rozhlížela se jak holub na báni. Nic. Tak kouká za sebe, pak se i začla radši točit, protože já totiž ovládám umění zneviditelnění se. To si prostě stoupnu těsně za ni a točím se podle toho, jak se točí ona. Tím pádem, že ano... mě nevidí a já se bavím. No enemže, tetkon jako se mohla točit jak chtěla, neb... no chápejte, prostě jsem musela zainzerovat svou přítomnost. Dlouho o mě nebylo slyšet. Chápu, že už mám věk, ale jsem furt ve formě a tak by se občas manžel šiknul.

Výuka bojového umění Štoudve

Takže jsem coby pilná inzerentka oběhla barák a pár vzkazů tam zanechala. Co kdyby, že jo? Taky nemusím být furt na značce, potřebuju svůj osobní čas a prostor. No jenže to by nesměl bejt Štoudev pěkněj bonzák. To má u mě schovaný tohleto (si ho podám, až zas budem hrát na pána hradu. To vždycky dělám velkou carevnu a panuju, obsadím něco - místo nebo věc a nedám, nepustím. A Štoudev může prasknout vzteky, lítá kolem, řve jak prorvaný Slapy, pacičky natahuje, prosí. A já jsem nemilosrdná a túruju ho, takže to má spočítaný příště, vytúruju ho do psotníka!).

Páč když se pánčička optala, kde je Bubitka, tak mě prostě okamžitě prásknul a mastil za barák, aby mě hnedle našla. Zrádce jeden malej, to si ještě vyberu. Pánčička se zhmotnila okamžitě taky za barákem a ozvalo se hromové: „BU-BI-CE!!! TO SI SNAD ZE MĚ DĚLÁŠ SRANDU, COOOOO?“ Mno, když jí to přišlo teda jako sranda, nechápu, proč se tak rozčilovala? Už jen hrozilo, aby mě zatkla jako toho malýho smrada, když dělá, že neslyší. Ale nezatkla, mám totiž dost plusovejch bodů nasbíranějch a taky - má pro mě slabost, pánčička, takže se jen tvářila jako čínská bohyně pomsty a já musela fordit tak, aby na mě bylo furt vidět.

A co, však ono ji to hned za druhým barákem zas přešlo. Neumí se na mě zlobit dlouho. Však taky nemá moc často důvod. Jen když se jí kvůli vá jídlu už po stodesátý motám pod nohama. Tak po sto jedenáctý už mě odešle do... na pelíšek. Ale jídlo je moje vášeň, moje radost ze života. Stejně jako pobíhání venku a zjišťování kdo, kdy, kde, s kým a jak.

Mno, rok se s rokem sešel a máme tu další Vánoce, tak jsem zvědavá, jak asi proběhnou ty letošní? Zůstane stromek stát? Uhlídají před Štoudví balíčky? Bude ještě možná veselo. Já se rozhodně těším.